

**НАСТАВНО-НАУЧНОМ ВЕЋУ ФИЛОЛОШКОГ ФАКУЛТЕТА
УНИВЕРЗИТЕТА У БЕОГРАДУ**

ИЗВЕШТАЈ О ОЦЕНИ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

I ПОДАЦИ О КОМИСИЈИ

1. Датум и орган који је именовео Комисију:

Комисију је именовало Наставно-научно веће Филолошког факултета на седници од 19. априла 2017. године.

2. Састав Комисије:

Ментор: др Јасмина Московљевић Поповић, ванредни професор, Филолошки факултет – Универзитет у Београду

Ужа научна област: Општа лингвистика

Датум избора у звање: 19. 11. 2008.

др Весна Половина, редовни професор, Филолошки факултет, Универзитет у Београду

Ужа научна област: Општа лингвистика

Датум избора у звање: 21. 5. 2001.

др Маја Миличевић, ванредни професор, Филолошки факултет, Универзитет у Београду

Ужа научна област: Општа лингвистика

Датум избора у звање: 14. 6. 2016.

др Ивана Степановић Илић, научни сарадник, Институт за психологију Филозофског факултета, Универзитет у Београду

Ужа научна област: Развојна психологија

Датум избора у звање: 26. 6. 2013.

II ПОДАЦИ О КАНДИДАТУ

Име, име једног родитеља, презиме	Милица, Драгиша, Динић Маринковић
Датум и место рођења	26. мај 1985. Ниш
Наслов магистарске тезе	/
Датум и место одбране маг. тезе	/
Научна област из које је стечено академско звање магистра наука	/

III НАСЛОВ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

„Обим и структура вокабулара уџбеника за други циклус обавезног образовања“

IV ПРЕГЛЕД ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

V ВРЕДНОВАЊЕ ПОЈЕДИНИХ ДЕЛОВА ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

VII ЗАКЉУЧЦИ, ОДНОСНО РЕЗУЛТАТИ ИСТРАЖИВАЊА

Докторска дисертација Милице Динић Маринковић обухвата 210 нумерисаних компјутерски штампаних страница, а подељена је на следећа поглавља: 1. Предмет и циљеви истраживања (стр. 1–5); 2. Теоријски оквир истраживања (6–51); 3. Корпус (52–57); 4. Методе и поступци (58–91); 5. Резултати истраживања са дискусијом (92–156); 6. Закључци (157–162); 7. Додаци (163–194); 8. Библиографија (195–209) и 9. Прилози (209–210). Дисертација садржи 42 табеле, од тога 38 у истраживачком делу и 17 графикона, од којих 14 представљају налазе истраживања.

Прво поглавље, Предмет и циљеви истраживања, састоји се из два дела: 1.1. *Предмет истраживања.* У овом одељку кандидаткиња дефинише предмет истраживања и смешта га у контекст каснијег језичког развоја, односно лексичког развоја на основношколском узрасту. 1.2. *Циљеви истраживања.* У овом делу рада набрајају се циљеви истраживања који укључују: утврђивање обима и структуре вокабулара анализираних уџбеника; утврђивање заступљености различитих (под)типова вокабулара у тексту уџбеника; издвајање и анализу хапакса у уџбеницима; праћење и утврђивање међупредметних и узрасних разлика и утврђивање обима и структуре заједничког вокабулара уџбеника за други циклус обавезног образовања.

У **другом поглављу,** под насловом *Теоријски оквир истраживања,* кандидаткиња исцрпно представља теоријске основе свог истраживања. Ово поглавље подељено је на следеће целине:

2.1. *Каснији језички развој и опште одлике језичког развоја на школском узрасту.* У овом делу текста кандидаткиња истиче континуираност процеса усвајања матерњег језика и укратко објашњава разлоге за до скоро присутно занемаривање ове истраживачке теме. Потом овладавање писменошћу издваја као кључни процес са немерљивим утицајем на језички развој на школском узрасту (*Усвајање писмености – покретач језичког развоја на школском узрасту* (2.1.1.)) и укратко представља савремени концепт писмености (2.1.1.1.). Пише о *Општим одликама језичког развоја на школском узрасту* (2.2.), наводи промене до којих у језику долази, како према етапама у развоју, тако и према језичким нивоима које обухватају. Иако истиче да је каснији језички развој веома зависан од многоструких екстралингвистичких фактора, у овом делу кандидаткиња посвећује пажњу и кључном интралингвистичком фактору развоја – развоју металингвистичке свести (2.2.1.) и наглашава комплексност језичког развоја на школском узрасту.

2.3. *Карактеристике лексичког развоја на школском узрасту.* У овом делу кандидаткиња наглашава динамичност и комплексност процеса лексичког развоја и представља ток лексичког развоја на школском узрасту почев од синтагматско-парадигматског преокрета, који се обично поклапа са почетком образовног процеса и од изузетног је значаја за даљи развој вокабулара. Потом говори о ширењу обима и продубљивању лексичких значења на млађем основношколском узрасту. На крају овог дела рада кандидаткиња се бави одликама лексичког развоја током периода другог циклуса обавезног образовања, који је у непосредној вези и са језиком обавезног школског штива. По окончању општег прегледа, кандидаткиња у наставку

текста ток лексичког развоја на школском узрасту представља кроз две основне мере развијености вокабулара – обим вокабулара у делу 2.2.1. (*Процене величине и раста вокабулара на школском узрасту*) и дубину вокабулара 2.2.2. (*Шта значи знати реч – дубина вокабулара*). У делу о проценама величине и мерама раста вокабулара, кандидаткиња наводи резултате до сада спровођених истраживања и успостављених мера, стављајући акценат на разлике у проценама које су условљене непостојањем јединствене методе анализе вокабулара, као и на нерешена теоријско-методолошка питања из области лексикологије. Посебно издваја и пише о неким од шире прихваћених мера усвајања вокабулара. У делу о дубини вокабулара скреће пажњу на разлике у разумевању овог појма, као и на истраживања која се односе на овај аспект вокабулара. У одељку 2.3. кандидаткиња представља *Теорију о уџбенику као културно-потпорном систему* Д. Плут, насталу на основама теорије језичког развоја Л. Виготског, која је послужила као упориште за њено истраживање. У наредном сегменту рада, *Језик уџбеника – преглед досадашњих истраживања* (2.4), кандидаткиња износи систематизовани преглед истраживања језика уџбеника. Говори о одликама језика уџбеника, о мерама читљивости текста, о обиму вокабулара, о потпори језичком развоју. У оквиру овог дела текста посебно су представљени и најзначајнији налази истраживања језика уџбеника у нашој средини. Завршни део овог поглавља, *Уџбеник као медијатор лексичког развоја на школском узрасту*, представља резиме и закључке изнетих теоријских разматрања. У овом делу кандидаткиња сумира и теоријско упориште тезе, које се, с једне стране, ослања на резултате истраживања у области каснијег лексичког развоја, а са друге на теорију о уџбенику као културно-потпорном систему, према којој се вокабулар уџбеника може разумети као структурни елемент уџбеника, те тако и као културно-потпорно средство, под условом да испуњава своју потпорну, односно развојну функцију. У овом делу кандидаткиња дефинише и потпорне функције вокабулара уџбеника које су предмет анализе.

У **трећем поглављу** кандидаткиња најпре наводи и образлаже критеријуме за избор корпуса на коме је извршена анализа (3.1.), затим наводи уџбенике који су уврштени у корпус (3.2.) и описује поступак конструисања машински читљивог облика корпуса на коме је потом вршена анализа (3.3.). Корпус чини укупно 15 уџбеника за други циклус обавезног образовања (уџбеници наставних предмета историје, биологије и географије) величине 585.233 појавница (токена).

Четврто поглавље, *Методе и поступци*, подељено је у две целине: *Методолошки оквир истраживања* (4.1) и *Поступци у анализи* (4.2). У делу 4.1.1. *Јединица анализе вокабулара – преглед досадашњих истраживања* наглашава се да у истраживањима развоја вокабулара не постоји консензус око кључног питања – дефинисања јединице анализе и износи се критички преглед досадашњих истраживања. У одељку 4.1.2., *Дефинисање јединице анализе*, кандидаткиња као јединицу анализе у свом истраживању дефинише „лексичку јединицу као јединицу лексикона која има синтаксичку и семантичку самосталност“. Даље кандидаткиња образлаже у којим сегментима и случајевима је одступила од издвајања јединица речника на начин који то предвиђају дескриптивни речници српског језика (РМС и РСАНУ), и своју аргументацију поткрепљује примерима из обрађене грађе и наводима из консултоване литературе. Као јединицу анализе кандидаткиња издваја и идентификује и вишечлане лексичке јединице, чији је статус у нашој лексикологији и лексикографији у великој мери још увек отворен. Кандидаткиња такође наглашава да су током анализе вокабулара уџбеника издвојене и неке једночлане лексичке јединице које нису наведене као посебне одреднице у нашим речницима, већ су у консултованим речницима регистроване као сублексеме. У овом делу кандидаткиња наглашава да наведена питања, иако по својој суштини теоријска, у њеном истраживању представљају методолошка и, надасве, практична питања и изазове, којима је на

такав начин и из те перспективе и приступила. У делу 4.1.3. *Структура вокабулара – преглед досадашњих истраживања* Милица Динић Маринковић износи преглед функционалне номенклатуре типова вокабулара која се користи у истраживањима развоја вокабулара. У тачки *Дефинисање критеријума за структурну класификацију вокабулара* (4.1.4) кандидаткиња износи критеријуме за издвајање различитих типова вокабулара ослањајући се на консултовану литературу и наводећи примере и изазове са којима се током обраде грађе сусрела. У овом делу рада Динић Маринковић наглашава да сврставање лексема у строго дефинисане лексичке слојеве и категорије које би било независно од значења реализованог у конкретном тексту није могуће и наводи да подела лексичких јединица у овом истраживању није апсолутна, те да је извршена искључиво на основу значења које издвојене лексичке јединице остварују у анализираној грађи. Кандидаткиња вокабулар уџбеника у првом кораку анализе дели на две целине – општи вокабулар, који чини фреквентна и функционално необележена лексика, и специјализовани вокабулар, који је подељен на стручни и полустручни вокабулар. Оправданост овакве поделе специјализованог вокабулара кандидаткиња аргументује разликом која постоји између ова два слоја. Заједничко обележје ова два (под)типа вокабулара јесте припадност одређеном научном домену, па стога оба припадају специјализованом вокабулару, а разлика се огледа у томе што се јединице полустручног вокабулара: 1) јављају у више различитих научних домена, и 2) јављају у општој употреби са (битно) непромењеним значењем. Насупрот томе, јединице стручног вокабулара су: 1) лексичке јединице карактеристичне за одређени научни домен, и 2) јединице које се посебно дефинишу у тексту уџбеника. Кандидаткиња издваја још један лексички слој, ономастику, и објашњава специфичности овог типа вокабулара. У одељку *Поступци у анализи* (4.2) кандидаткиња детаљно описује поступак обраде грађе делећи ово потпоглавље на следеће целине: 4.2.1. *Конструисање лематизираних фреквенцијских листа речи*, 4.2.2. *Формирање листа речи према структури вокабулара*, 4.2.3. *Поређење листа речи* и 4.2.4. *Квантитативна обрада*.

У **петом поглављу** представљени су резултати истраживања са дискусијом. Ово поглавље подељено је у неколико целина. У сегменту *Дужина и лексичка густина текста* (5.1.) кандидаткиња разматра дужину текста изражену укупним бројем речи и густину текста, тј. однос пунозначних и фунционалних речи у тексту. Резултати показују да постоје велике разлике у дужини текста уџбеника, које нису узрасно условљене. Такође се запажа да дужина текста не расте равномерно кроз разреде. Вредности лексичке густине не кореспондирају са узрасним разликама.

У следећој тачки, *Обим и структура вокабулара* (5.2) кандидаткиња износи утврђене вредности укупног обима вокабулара анализираних уџбеника за други циклус обавезног образовања. Без ономастика обим вокабулара износи 19.225 пунозначних лексичких јединица, а са ономастима 23.776 јединица. У овом делу текста кандидаткиња представља и структуру укупног вокабулара (61% општи вокабулар, 20% специјализовани вокабулар, од тога 9% стручни вокабулар и 11% полустручни вокабулар, и 19% ономастици), као и структурну заступљеност појединих типова лексема на нивоу текста (71% општи вокабулар, 19% специјализовани вокабулар, од тога 8% стручни вокабулар, 11% полустручни вокабулар, и 10% оними). Кандидаткиња потом тумачи ове налазе, уводи параметар индекса понављања и пореди своје са резултатима других истраживача.

У следећем делу, *Индекс понављања и лексичка разноврсност* (5.3), кандидаткиња наглашава важност индекса понављања специјализованог вокабулара са аспекта уџбеника као културно-потпорног средства при усвајању лексике и све уџбенике пореди по вредности индекса понављања специјализованог вокабулара. Резултати показују изразиту варијабилност просечног индекса понављања стручног и полустручног вокабулара у уџбеницима, те

кандидаткиња закључује да се броју појављивљања, односно презентовању стручне лексике у уџбенику не посвећује дужна пажња приликом израде и процене уџбеника. Вредности индекса понављања стручног вокабулара нижи су од индекса понављања полустручног вокабулара. Лексичка разноврсност обрнуто је сразмерна индексу понављања, а утврђене вредности лексичке разноврсности специјализованог вокабулара налазе се испод теоријски успостављеног прага од 0,5, који се, како истраживања показују, не достиже, те би на ове резултате требало обратити посебну пажњу.

У сегменту текста *Хапакси* (5.4) кандидаткиња подробно анализира лексичке јединице које се у тексту уџбеника јављају са фреквенцијом 1 или 2, истичући да се као један од кључних критеријума за процену потпорне улоге уџбеника у лексичком развоју може разматрати учешће хапакса у издвојеном стручном и полустручном вокабулару. Кандидаткиња најпре представља процентуално учешће хапакса у тексту уџбеника, а потом представља анализу хапакса у сваком појединачном уџбенику. Хапакси се анализирају према лексичком слоју коме припадају, износи се њихова процентуална заступљеност у типу вокабулара на нивоу речника, као и њихов удео у дистрибуцији одговарајућег лексичког слоја у тексту уџбеника. Такође се разматра и густина хапакса у тексту. Резултати показују да су јединице које се у тексту не понављају, или се понављају само једном, изразито присутне у стручном вокабулару. Драстичнији пример представља уџбеник историје за 7. разред у коме је просечно свака четврта стручна реч у тексту хапакс. На основу параметра учешћа хапакса у тексту уџбеника видљиве су међупредметне разлике. Док са једне стране уџбеници историје и географије показују високо учешће хапакса у стручном вокабулару, а посебно у слоју ономастика, дотле уџбеници биологије бележе значајно нижу заступљеност хапакса у стручном вокабулару. На крају овог дела текста кандидаткиња даје списак јединица стручног вокабулара које се јављају само једном за сваки појединачни уџбеник.

У одељку *Међупредметне разлике* (5.5) анализирају се разлике у обиму, структури и структурној заступљености вокабулара у тексту уџбеника различитих предмета намењених ученицима истог разреда (узраста). Утврђено је да уџбеници намењени истом узрасту нису међусобно усаглашени у односу на обим вокабулара, као и да разлике у обиму достижу број од 2000 јединица! Оволики, иначе, може бити годишњи степен увећања обима вокабулара. Разлике у структури вокабулара су такође значајне. Као узрок ове појаве кандидаткиња наводи жанровске специфичности наставних предмета, као што је, нпр., високо учешће онима у уџбеницима историје и географије, као и велика заступљеност полустручног вокабулара у уџбеницима биологије, али и праксу да се у уџбеницима историје и географије употребљава велик број стручних лексема без понављања, или са малим бројем понављања.

У делу *Узрасне разлике* (5.6) кандидаткиња анализира вредности обима и структуре вокабулара у односу на разлике у узрасту ученика којима су уџбеници намењени. У првој целини *Обим вокабулара* (5.6.1.) кандидаткиња прати увећање обима вокабулара уџбеника кроз разреде, а потом показује како ово није добар метод за процену раста уколико нема информације о томе који део вокабулара се у уџбенику за наредни виши разред понавља, односно који део вокабулара је заједнички, а колике су разлике. „Тако се испоставља да иако је разлика у обиму вокабулара између уџбеника историје за 5. и 6. разред 294 јединице вокабулара, број нових лексичких јединица у уџбенику за 6. разред износи 2287 јединица“. Ове вредности Динић Маринковић назива „реалним растом“, и утврђује да се он креће у опсегу од ~2500 до ~4000 речи, и да, изузев у уџбенику географије за 6. разред, разлика између заједничког вокабулара и увећања износи 60%. Што се тиче разлика у структури вокабулара и дистрибуције лексичких слојева у тексту, кандидаткиња на основу представљених резултата утврђује да

разлике у структури вокабулара не одражавају узрасне разлике, већ су у првом реду условљене тематским склопом и жанром уџбеника.

У сегменту *Заједнички вокабулар* (5.7) кандидаткиња износи резултате о обиму и структури утврђеног заједничког вокабулара анализираних уџбеника за други циклус обавезног образовања. Утврђени заједнички вокабулар обима је „2089 јединица вокабулара, који, осим две јединице које припадају полустурчном вокабулару (*емиграција* и *миграција*), чине заједнички општи вокабулар од 2087 лексичких јединица.“ Заједнички стручни вокабулар није утврђен. Ове јединице чине „14,5% речника општег вокабулара, а 10,8% укупног вокабулара анализираних уџбеника“, и представљају „70% појавница укупног општег вокабулара, и 55,4% укупног броја појавница пунозначних лексичких јединица у укупном тексту уџбеника“.

У потпоглављу *Разлике између уџбеника различитих издавача* (5.8) кандидаткиња пореди уџбенике намењене савладавању истог предмета на истом узрасту на основу свих параметара који су анализирани у претходном делу рада. Резултати показују да постоје значајне разлике у обиму вокабулара и структурној заступљености различитих лексичких слојева код уџбеника биологије и географије, док је разлика између уџбеника историје за 8. разред уочљива само на нивоу ономастика.

У **Закључку** кандидаткиња резимира резултате свог истраживања наводећи: 1. да су укупан обим и структура вокабулара анализираних уџбеника историје, биологије и географије за други циклус обавезног образовања одговарајући; 2. да резултати анализе вокабулара уџбеника намењених савладавању различитих предмета на истом узрасту показују велике разлике, како у обиму, тако и у структури вокабулара, као и то да обим заједничког вокабулара уџбеника различитих предмета у оквиру истог разреда просечно износи тек десети део укупног вокабулара тих уџбеника; 3. да се једина закономерност у увећању обима вокабулара уочава између уџбеника намењених савладавању истог предмета на различитим узрастима, у којима број нових речи чини просечно 60% укупног вокабулара анализираних уџбеника; 4. да оцене ученика, у до сада спровођеним истраживањима о читљивости уџбеника код нас, кореспондирају са налазима представљеног истраживања; 5. да изразита варијабилност у индексу понављања специјализованог вокабулара, са једне стране, и високо учешће хапакса у стручном вокабулару, са друге, показују да се о фреквенцији употребе јединица стручног вокабулара приликом израде уџбеника не води рачуна. Када се овоме дода да заједнички стручни вокабулар није утврђен, као и да годишње увећање у броју нових јединица стручног вокабулара у уџбеницима за исти предмет износи преко 90%, усвајање и развој стручног вокабулара посредством дела анализираних уџбеника може се довести у питање.

У **Додацима** се налази осам лематизованих листи речи, односно фреквенцијских речника: *Додатак 1* – Заједнички општи фреквенцијски речник уџбеника историје, биологије и географије за други циклус обавезног образовања, *Додатак 2* – Заједнички општи вокабулар уџбеника историје за други циклус обавезног образовања, *Додатак 3* – Заједнички стручни и полустручни вокабулар уџбеника историје за други циклус обавезног образовања, *Додатак 4* – Заједнички општи вокабулар уџбеника биологије за други циклус обавезног образовања, *Додатак 5* – Заједнички стручни и полустручни вокабулар уџбеника биологије за други циклус обавезног образовања, *Додатак 6* – Заједнички општи вокабулар уџбеника географије за други циклус обавезног образовања, и *Прилог 7* – Заједнички стручни и полустручни вокабулар уџбеника географије за други циклус обавезног образовања. Рад садржи и **Библиографију** са 128 јединица.

У докторској дисертацији „Обим и структура вокабулара уџбеника за други циклус обавезног образовања“ испитиван је обим и структура вокабулара уџбеника историје,

географије и биологије намењених ученицима виших разреда основне школе, утврђена је заступљеност различитих (под)типова вокабулара у тексту уџбеника, идентификовани су и анализирани хапакси у уџбеницима, праћене су и квантификоване међупредметне, као и разлике међу уџбеницима намењеним различитим узрастима, а утврђен је и обим и структура заједничког вокабулара уџбеника за други циклус обавезног образовања.

Тема којом се Милица Динић Маринковић бавила у својој докторској дисертацији није до сад код нас подробније испитивана – постоји само неколико истраживања мањег обима посвећених овој теми и она се односе на текстове намењене ранијем узрасту. Отуда је њено истраживање изузетно интересантно и значајно јер на систематски начин прати лексичке разлике у уџбеничким текстовима намењеним ученицима узраста од 11 до 15 година, тј. ученицима који су управо на узрасту који се сматра изузетно значајним за усвајање како општег, тако и академског вокабулара. Анализе представљене у раду подразумевале су примену одговарајућих рачунарских метода обраде текста, као и одговарајућих статистичких метода обраде података. Успешна примена и једних и других чини закључке до којих је Динић Маринковић током свог истраживања дошла изузетно чврстим и стабилним и изузетно добро емпиријски утемељеним.

VI СПИСАК НАУЧНИХ И СТРУЧНИХ РАДОВА КОЈИ СУ ОБЈАВЉЕНИ ИЛИ ПРИХВАЋЕНИ ЗА ОБЈАВЉИВАЊЕ У ОКВИРУ РАДА НА ДОКТОРСКОЈ ДИСЕРТАЦИЈИ

1. **Динић, М.** (2012). Турцизми у уџбеницима историје. *Примењена лингвистика*, 13, 175–190.
2. Moskovljević Popović, J., **Dinić Marinković, M.** (2014): „On corpus-informed approach to the exploring of the development of writing“. Rad izložen na međunarodnoj konferenciji *Klagenfurt Conference on Corpus-Based Applied Linguistics (CALK14)*, University of Klagenfurt, Klagenfurt, 25-27. septembar 2014.
3. Moskovljević Popović, J., **Dinić Marinković, M.** (2014): „Opšti i stručni vokabular u udžbenicima za više razrede osnovne škole“. Rad izložen na međunarodnoj konferenciji *Nauka i savremeni univerzitet 4 (NISUN 4)*, Filozofski fakultet, Niš, 14-15. novembar 2014.
4. Moskovljević Popović, J. i **Dinić Marinković, M.** (2015): „O razvojnem korpusu pisanog jezika i mogućnostima njegove primene u praćenju jezičkog razvoja“, *Анали Филолошког факултета XXVII/II*, 317–327.
5. **Динић Маринковић, М.** (2015). „О фигуративном језику у уџбеницима историје за основну школу.“ Рад изложен на Петом међународном конгресу *Примењена лингвистика данас – Нове тенденције у теорији и пракси*, 27-29. новембар 2015. Филозофски факултет Нови Сад, 9.
6. **Динић Маринковић, М.** (2016). „О најфреквентнијим лексичким јединицама у уџбенику историје за пети разред.“ У: Кашић, З. (ур.), *Примењена лингвистика и част Душанки Тоџанас – О језику и језицима*. Нови Сад – Београд: DPLS, 253–270.

VIII ОЦЕНА НАЧИНА ПРИКАЗА И ТУМАЧЕЊА РЕЗУЛТАТА ИСТРАЖИВАЊА

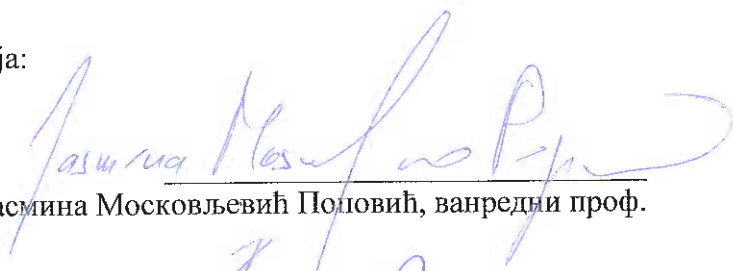
Милица Динић Маринковић је у потпуности задовољила све захтеве који се постављају при изради докторске дисертације – подробно је изучила предмет свог истраживања и литературу која се на њега односи, успешно је спровела истраживање, успешно је организовала структурирање прикупљених података, као и њихову анализу. Добијене податке обрадила је на одговарајући начин и уз примену прикладних статистичких метода, а потом је добијене резултате успешно протумачила и извела одговарајуће закључке.

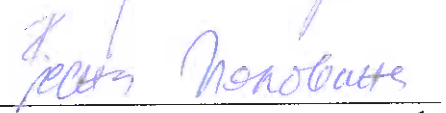
IX ПРЕДЛОГ

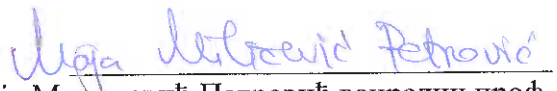
На основу свега наведеног сматрамо да је Милица Динић Маринковић сачинила једно зрело и целовито научно дело – урадила је опсежно и детаљно истраживање чији су резултати од значаја како за праћење тока лексичког развоја у српском језику, тако и за педагошку праксу и продукцију уџбеника. Стога Наставно-научном већу Филолошког факултета са задовољством предлажемо да ову докторску дисертацију прихвати и кандидаткињу позове на усмену одбрану рада.

Комисија:

У Београду, 1. 6. 2017.

др Јасмина Московљевић Поповић, ванредни проф.

др Весна Половина, ред. проф.

др Маја Милчевић Петровић, ванредни проф.

др Ивана Степановић Илић, научни сарадник